

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ μακροβιότης εἶναι τὰ δύο ἐκλεκτότερα ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν, ὅλοι ἐπιζητοῦμεν καὶ ὅλοι ἐπευχόμεθα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ πῶς κατορθοῦται τοῦτο; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει τὸ Θεόπνευστον βιβλίον τῶν Παροιμιῶν, ὁ ἀνεξάντλητος αὐτὸς θησαυρὸς τῶν ἐκλεκτωτέρων καὶ ὠφελιμωτέρων διὰ τὸν βίον πρακτικῶν συμβουλῶν, τῶν πολυτιμωτέρων ἠθικῶν παραγγελμάτων.

«Υἱέ μου μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἄς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου διότι μακροβιότητα καὶ ἔτη ζωῆς καὶ εἰρήνην θέλουσι σοὶ προσθέσει».—Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι εὐδαιμονίας συντελεῖ καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τῆς παρούσης ζωῆς. Ὁ νέος ὅστις ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς του ἔτη ἔζησεν ὡς παραγγέλλει ὁ Θεός· ὁ νέος ὅστις δὲν ἀφήκε τὸν ἑαυτόν του ἔρμαιον τῶν παιδῶν, τῶν ὁρμῶν καὶ τῆς ἠθικῆς σήψεως καὶ διαφθορᾶς, θέλει φθάσει εἰς γῆρας καὶ μάλιστα ἐν εἰρήνῃ καὶ εἰρηνικὰ τέλη θέλει ἔχει. Τούναντίον ὁ ἄσωτος καὶ ὁ διεφθαρμένος νέος, ὁ νέος ὅστις ἐξήντησε πᾶσαν τῆς ζωῆς του ἰκμάδα εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτίας, θέλει συσσωρεύσει πλείστας ἀσθενείας καὶ πόνους εἰς ἑαυτόν καὶ ἡ ζωὴ του θέλει διέλθει ὀδυνηρὰ διὰ μέσου τρομερῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων καὶ τύψεων συνειδήσεως καὶ τὸ γῆρας του θὰ ἦναι πρόωρον, αἰφνίδιον καὶ ἐλεινόν.—Μετὰ λόγια θέλουν ξεσπάσει στὸ κεφάλι του ὄλαι αἱ ἀνοηταί τῆς νεότητος διότι αὐταὶ ὁμοιάζουν πρὸς χρεώγραφα τῶν ὁποίων ἡ προθεσμία λήγει εἰς τὸ γῆρας.

Βεβαίως ὁ νέος ὅστις εἰς ἓν σημεῖον τοῦ ἐλεινοῦ κατηφόρου τὸν ὁποῖον ἔχει πάρει ἀνανήφει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ὁ νέος λέγομεν ἐκεῖνος προλαμβάνει πολλὰ κακὰ καὶ αὐξάνει τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας του, ἀλλὰ πόσον γλυκυτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μηδέποτε κυλισθέντος εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας! Πόσον γλυκυτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ νέου τὸν ὁποῖον δὲν πικραίνει ἡ μεταμέλεια διὰ παρελθόντα παραστρατήματα, καὶ τοῦ ὁποῖον τὸ μέτωπον δὲν ἡ φθοροποιὸς ἐπιρροὴ τῆς ἁμαρτίας!

Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν πολὺ εἰς τὰς ἀνωτέρω πατρικὰς συμβουλὰς τοῦ Παροιμιστοῦ.

Τὰ διαβήματά μας ἄς μὴ ἐξέλθουν ποτὲ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἡ καρδία μας ἄς μὴ θελχθῇ ποτὲ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκται ἄς σκέπωνται πάντοτε ὑπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μας καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς θαλερὸν γῆρας καὶ νὰ ἔχωμεν εἰρηνικὰ καθ' ὅλα τέλη.

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

11) Νὰ μὴ νομίσῃς, ὅτι τὸ «Ἠμαρτον» μόνον, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπῃς εἰς τὸν Πνευματικὸν μὲ τὸ στόμα, φθάνει διὰ τὴν συγχώρησίν σου ἀπὸ τὸν Θεόν. Δὲν φθάνει καθόλου, ἐὰν δὲν συνοδεύεται μὲ πόνον ψυχῆς καὶ κατὰ Θεὸν λύπην καὶ συντριβὴν καὶ κατάνυξιν καρδίας, καὶ ἂν δὲν ἦσαι ἀποφασισμένος νὰ μετανοήσῃς ἀληθινά, νὰ μισήσῃς δηλαδὴ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ νὰ τὰ ἀφήσῃς πλέον καὶ νὰ ἀλλάξῃς βίον ἀποφεύγων καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ τοὺς τόπους τὰ ὁποῖα σὲ παρέσυραν ἕως τώρα εἰς τὴν ἁμαρτίαν. «Ἐπεὶ, οὐδὲ ὁ εἰπὼν ἡμαρτον, εἶτα ἐπιμένων τῇ ἁμαρτίᾳ, οὗτος ἐξομολογεῖται, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον· ἀλλ' ὁ κατὰ τὸν ψαλμὸν εὐρὼν τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ καὶ μισήσας. Τί γὰρ ὄφελος ἀρρωστοῦντι ἡ παρὰ τοῦ ἱατροῦ ἐπιμέλεια, ὅταν τὰ φθαρτικὰ τῆς ζωῆς ἐπιτηδεύῃ; Οὕτως οὐδὲν ὄφελος ἀδικημάτων συγχωρουμένων τῷ ἔτι ἀδικοῦντι».

12) Νὰ δεχθῆς μὲ ὑποταγὴν καὶ ταπεινώσιν «τὸν Κανόνα» τὸν ὁποῖον θὰ σοῦ διορίσῃ ὁ Πνευματικὸς σου, κατὰ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ κατὰ τὴν δυνάμιν σου, καὶ νὰ ἀγωνισθῆς νὰ τὸν ἐκτελέσῃς· ἀλλὰ μὴ φαντασθῆς ποτὲ ὅτι ὁ Κανὼν καὶ τὰ Ἐπιτίμια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ κανονίσῃ ὁ Πνευματικὸς σου ἔχουν τάχα «ἰλαστικὴν ἀξίαν» καὶ εἶναι διὰ «ἰκανοποίησιν» τῆς παροργισθείσης Θείας Δικαιοσύνης. Μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ παραδεχθῆς τοιαύτην βλασφημίαν! Τὴν Θεῖαν δικαιοσύνην ἱκανοποίησε καὶ ἐξιλέωσε μόνῃ ἡ Σταυρικὴ Θυσία τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Τὰ ἐπιτίμια εἶνε ἀπλῶς «φάρμακα ἱαματικά» τῆς ἀρρωστημένης ψυχῆς «τιμωρία ἱαματικά» χρειαζόμενα δι' ὄλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τοὺς βαρύτερα πταίσαντας. Ἐὰν εἰς οὐρανοβάμων Ἀπόστολος ὁ θεῖον Παῦλος, ἔλεγεν: «Ὑποπιᾶζω μου

τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι». (Α΄ Κορινθ. Θ΄ 27), τί πρέπει νὰ κάμῃς σύ, ταλαίπωρε ἁματωλὲ, ὁ μόνος ἤδη ἐγεγνημένος ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας; Χρειάζεται ἀγῶν πολὺς ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν, διὰ νὰ νικήσῃ τὰς διεστραμμένας κλίσεις σου καὶ κακάς σου συνηθείας· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἔμπειρος Πνευματικὸς διορίζει τὸν κατάλληλον εἰς κάθε ἐξομολογούμενον κανόνα: Προσευχὴν, Νηστείαν, Ἐλεημοσύνην, ἀποχὴν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν κτλ.

13) Μὴ φαντασθῆς ποτέ σου, ὅτι, *χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῆς ὅλας τὰς ἁμαρτίας σου εὐλικρινῶς εἰς τὸν Πνευματικόν*, θὰ λάβῃς τὴν συγχώρησιν ἀπλῶς μὲ μίαν *συγχωρητικὴν εὐχὴν*. Ὅσαοδήποτε «συγχωρητικὰς εὐχὰς» καὶ ἂν διαβάσουν ἐπάνω σου *ὅλοι οἱ Πνευματικοὶ* τοῦ κόσμου εἰς τίποτε δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ μᾶλλον δὲ καὶ θὰ σοῦ καταλογισθῇ ἁμαρτία καὶ ἀσέβεια τὸ ὅτι οὕτω καταφρονεῖς τὸ ἀγιώτατον καὶ εὐσπλαγγικώτατον Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Καλλίτερα νὰ μὴν ὑπάγῃς εἰς τὸν Πνευματικόν, ἐὰν δὲν ἔχῃς ἀπόφασιν νὰ ἐξομολογηθῆς, παρὰ νὰ γελᾷς τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ «*διάβασμα μιᾶς εὐχῆς*» καὶ νὰ ἐμπαίξῃς τὸν Θεόν, προσθέτων εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἁμαρτίας σου καὶ τὴν ἀσέβειαν ἀκόμη! Μὲ αὐτὸ τὸ ἐπιτηδεύτατον τέχνασμα, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ Σατανᾶς περιπλέξας εἰς τὴν πανουργοτάτην παγιδά του καὶ Ἱερεῖς καὶ Λαϊκοὺς, κατώρθωσε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ σωστικώτατον Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ νὰ ἐξουδενώσῃ ὀλότελα τὸν παντοδύναμον βοήθειάν του, περιπαίζων τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑβρίζων τὸν Θεόν. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τολμοῦν νὰ γίνωνται συνεργοὶ τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ ἐμπαίξουν τὸν Θεόν.

14) Πρόσεξε μήπως, διὰ εὐκολίαν σου, ζητήσῃς νὰ εὐρῃς τὸν *πλέον ἐπιεικῆ καὶ μαλακὸν Πνευματικόν*, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Οὔτε βέβαια νὰ ζητήσῃς τὸν *αὐστηρότερον καὶ ἀσκητικώτερον*, μήπως ἀπὸ ἀδυναμίαν σου ζημιωθῆς, *ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν μαλακώτερον καὶ ἐπιεικέστερον* μὲ σκοπὸν νὰ μὴ σοῦ διορίσῃ Κανόνα καὶ νὰ μὴ σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν, ἂν τὸ ἀπαιτῇ ἡ ἀνάγκη διότι μ' αὐτὸ *δολιεύσαι* τὴν ἐξομολόγησιν καὶ ζημιώνεις τὴν ψυχὴν σου καθ' ὅτι καθὼς λέγει ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, «ἡ

εὐκολία τῆς συγχωρήσεως ἀφορισμὴν παρέχει εἰς τὸ ἁμαρτάνειν».

15) Τελευταῖον, φρόντιζε νὰ ἐξομολογήσῃς *συχνὰ καὶ, εἰς τὸν αὐτὸν πνευματικόν*, διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κατορθώσῃς νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά σου καὶ νὰ προχωρήσῃς εἰς τὴν πνευματικότητα καὶ τὸν ἐξαγιασμόν σου, ἔχων ὡς *χαλινόν*, καθὼς λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, *τὴν συνεχῆ ἐξομολόγησιν*. «Ψυχῆ, λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, τὴν ἐξαγόρευσιν συλλογιζομένη, ὡς ὑπὸ χαλινῶ ὑπ' αὐτῆς ἐμποδίζεται εἰς τὸ νὰ ἁμαρτάνῃ». Ἐὰν δὲν ἠμπορῆς συχνότερα, τοῦλάχιστον μὴ παραλείπῃς νὰ ἐξομολογήσῃς *τέσσαρας φορὰς τὸ ἔτος*, κατὰ τὰς τέσσαρας διορισθείσας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἁγίας Νηστείας. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος δὲν ἐξομολογεῖται οὔτε συχνά, οὔτε τέσσαρας φορὰς τὸν χρόνον, *ἀλλ' οὔτε πᾶν μίαν* διὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα, αὐτὸς θεληματικῶς καὶ αὐτοπροαιρέτως ἀποκόπτει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ γείνῃ ἴλεως καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν, διὰ νὰ μὴ ἀποκοπῇ ὀλοτελῶς καὶ ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν!

ΑΝΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Η ΕΥΑ

Εἰς ἓνα ὠραῖον ἐξοχικὸν σπητάκι κατοικοῦσε κάποτε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι ἀλλὰ πολὺ ἔξυπνο, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Εὐα.

Τὸ καλοκαίρι ἐπήγαινε τακτικὰ εἰς μίαν θρησκευτικὴν συνάθροισιν ἧτις ἐγίνετο ἐκαὶ πλησίον. Ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον τῆς ἡσυχῆς. ἤκουε μετὰ προσοχῆς τοὺς γλυκοὺς ὕμνους καὶ τοὺς καλοὺς λόγους καὶ τὴν θερμὴν τοῦ διευθύνοντος τὴν συνάθροισιν προσευχὴν καὶ ἡ καρδία τῆς κατενύγετο καὶ διακαῶς ἐπόθει καὶ ἐπεζήτει νὰ γίνῃ εὐσεβὴς ὅσον καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς θέλει καὶ παραγγέλλει.

Καὶ ἐν τούτοις ἂν καὶ τοῦτο τὸ ἐπόθει διακαῶς, κατὶ τὴν ἠμποδίεζε, κατὶ τὴν παρέσυρε, καὶ διαρκῶς ἔμενε διστακτικῆ. Ἦσθάνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλ' ἀτυχῶς αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν καὶ ὄλον τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε καὶ ἀκόμη δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ἐπέστρεψε τὸ φθινόπωρον εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐνεθυμεῖτο τὰ καλὰ λόγια τοῦ κηρύγματος ἀλλ' ὄχι τόσον συχνά. Ἐπὶ τέλους τὴν ἐπλησίασεν ἡ παλαιὰ τῆς πατέρα καὶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἐλησμόνησε τὰς θρησκευτικὰς ἐντυπώσεις καὶ τοὺς λόγους καὶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Χριστοῦ.

Τῶν Χριστουγέννων τὴν παραμονὴν ἔρριψε χιόνι ἀρκετὸ καὶ ἀπὸ πρῶτ' ἡ Εὐα ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός τῆς νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν ἀσθενοῦσαν φίλην τῆς.